

Save the San Children Org 932375923
Konvallveien 7, Nedenes 4823 Norway +47 46516897 ekfoshaugen@gmail.com
savethesanchildren@gmail.com

Kjære giver

Denne nettsiden er et billedvev av både sorg og motstandsdyktighet, et narrativ vevd av tråder av tap og kamp - men i stoffet ligger det også håp. Det er en historie om et folk som har holdt ut, som har opplevd motgang med en urokkelig styrke, og som nå står på grensen til fornying. Her møtes fortiden og fremtiden: historiens tyngde presser på nåtiden til tross for at nye muligheter finner sted. Dette er ikke bare en historie om lidelse, men et bevis på den standhaftige ånden til de som nekter å bli glemt. Jeg oppfordrer deg til å følge historiene, til å la hver historie sive inn i sjelen din. Det som utfolder seg her er ikke bare fortellinger, men en klage etset i jorden - en fortelling om et folk som mistet alt, fratatte hjem, deres tradisjoner tråkket på, deres eksistens ble jaktet på som skygger i skumringen.

Forestill deg at dine forfedres land blir stjålet foran bena dine, at språket ditt svinner hen til stillhet, at dine nærmeste spredt for alle vinder. Buskfolket - (deres eget foretrukne navn) har holdt ut med denne grusomheten i generasjoner. Deres lidelse er ikke forbeholdt fortiden; den fortsetter, den strekker seg til nåtiden, hvor lover og systemer jobber for å utslette dem. De har blitt til spøkelser i eget hjemland, deres identitet er fragmentert, deres ånd har vært tynget av ufravikelig undertrykkelse. Denne arven av undertrykkelse finnes fremdeles innarbeidet i ulike systemer.

For hvert tap mister verden en bit av sin sjel. Å frastjele et folk deres kulturarv er å stjele fra menneskeheten selv, å utslette historier som tilhører jorden like mye som stjernene. Og likevel holder San-folket ut. De bærer sin visdom stille mens kulturen visner som glør i ild. Men også glør kan vekkes til live.

Hva kan vi gjøre? Hvordan bygger vi opp igjen det som har blitt ødelagt av ondskap og forsømmelse? Svaret er via små, konkrete handlinger - en utstrakt hånd, en høyrøstet stemme, et hjerte som utfører handling. Organisasjoner/Initiativtakere som Redd San-barna og Living Museum fungerer som reservater der kultur ikke bare bevares, men hylles, der historier får puste, og der verdighet blir gjenopprettet til de som ble nektet det. Disse motstandsdyktige ursamfunnene, en gang stilnet av diskriminering, forflytning og utnyttelse, står nå ved et veiskille der deres rike kultur er i ferd med å vippe over i utslettelse. Å hjelpe dem er å beskytte landet, språket og historiene deres - de evige stemmene til jorden som forbinder dem med Namibias sjel.

Å støtte San-folket som lever i bush-ghettoer er ikke bare en veldedig handling; det er et uttrykk for rettferdighet, minne og opprør mot det glemte. Det er en handling som hyller trådene kulturen har vevd i årtusener. Det er å stå ved siden av dem som voktere av noe uerstattelig – et lands språk, sangen av overlevelse, et uforgjengelig bånd/forhold til det ville hjertet av Namibia. Å hjelpe dem er å beskytte landet, språket og historiene deres - de evige stemmene til jorden som forbinder dem med Namibias sjel. Med hver handling, uansett størrelse, veves enda en tråd i stoffet av håp. Med nok tråder kan vi begynne å reparere det som ble ødelagt. Husk, alle våre regnskaper er profesjonelt regnskapsførte, og det utbetales ingen lønn. Alle innsamlede penger går direkte til San-folke

Med ønsker om glede, fred og tilfredshet i alle deler av livet.
Doc (mitt kallenavn).

Dr Edvard Kristian Foshaugen (Dip Marketing; BA Hons; MA; MPHL; MBA; MA; PhD.)

Banking details Save The San Children Norway DNB Acc no. 15069988668
BIC: DNBANOKKXXX Electronic IBAN: NO3515069988668 In Norway Vipps 856807

INTRODUCING SAVE THE SAN CHILDREN CHARITY

Starten på Save The San Children

Et måltid. Et øyeblikks styrke.

Et sted langt borte fra vår verden av overflod, i nordlige Namibia, sitter en liten San-jente stille. Hun kjenner på en velkjent følelse av sult. Hun kan ikke velge mellom filet eller mørbrad, lite stekt eller godt stekt - valget hennes er enkelt: å spise eller ikke spise. Hvis hun er heldig får hun ett måltid i dag - en moderat porsjon mais. Den må hun dele med andre. Hun får ikke en tallerken, men må selv finne en egnet beholder før hun spiser maten med hendene.

Historien om hvordan Redd San-folket oppsto er en historie vevd sammen av tid, personlige erfaringer, innsikt og forståelse, og dyp medfølelse.

Ju/'hoansi-folket bor i en bush-ghetto i Tsukwe. Gjennom årtusener har de eksistert som et folk dypt knyttet til landet de kaller hjemme. Deres verden er sentrert rundt konseptet **n!ore** som betyr **"stedet du hører til"**, et sted der deres sjel og hjerte er evig forankret. I 1970 etablerte regjeringen i Sør-Afrika "buskmannland"

som et såkalt "hjemsted" for Ju/'hoansi-folket og andre urfolk. Konsekvensene var tapet av nesten 95% av landet i Nyae Nyae - en ufattelig tragedie for et folk så knyttet til landet sitt.

Mange Ju/'hoansi ble bosatt i Tjum!kui (Tsumkwe), der de kun fikk et minimum av nødvendigheter: en skole, en dårlig utstyrt legeklinikk, noen jobber, og den største fienden – et vinmonopol/spritutsalg. Innen utgangen av 1970-tallet hadde Tjum!kui utviklet seg til en landlig slum, et sted Ju/'hoansi-folket selv refererte til som **"dødens plass"**, et land som ikke lignet landet som en gang næret kroppene og sjelene deres.

Siden 2010 har jeg ledet ekspedisjoner med Unbounded Namibia (eid av en kjær venn, Phil van Wyk) gjennom Namibia. På turene har vi alltid stoppet i Tsumkwe, hvor Ju/'hoansi San-folket fortsatt bor. For hvert besøk har min kjærlighet og beundring for San-folket økt, men også etterlatt et viktig spørsmål: hva mer kan gjøres? For hver reise har mitt forhold til deres kultur, åndeliv og levemåte vokst. Jeg vet at mine små bidrag er bare en dråpe i havet, men jeg tror oppriktig at kjærlighet og empati kan forandre liv. I juni 2024, bestemte jeg meg for å etablere en veldedig organisasjon i Norge. **Navnet til veldedighetsorganisasjonen reflekterer hovedbudskapet: å vise San-barna at de er elsket**. På denne måten håper vi å kunne bevare deres ekstraordinære kultur, deres åndeliv og essensen av hvem de er.

Det som skiller Redd San-barna fra så mange andre organisasjoner er vår absolutte forpliktelse til gjennomsiktighet og effektivitet. Min kone og jeg står for det meste av de administrative kostnadene. Slik kan vi sikre at hver krone av ditt bidrag går direkte til formålet. Vi leverer også jevnlige regnskap, godkjente av autoriserte revisorer, til norske myndigheter. Dette gjør vi for å opprettholde fullstendig innsyn og etterrettelighet.

Dette arbeidet er ikke vårt alene - det tilhører også San-folket. Med visdommen San-folkets eldre har til å vise vei, har vi sydd sammen en trestegs-plan med intensjon om å øke livskvaliteten deres. Denne planen er laget som et samarbeid der rettferdighet er målet. Jeg henvender meg nå til deg, med en appell til hjertet ditt. I dine hender ligger muligheten til å endre skjebner, til å bevare en svinnende kulturarv, og til å hedre en ånd like gammel som landet selv.

Når du velger å støtte San-folket, gir du ikke - du styrker. Du blir en verge for verdighet, en forkjemper for autonomi. Du bidrar til å sikre at deres fremtid ikke dikteres etter nåde, men at den formes av deres egne hender. Sammen med Redd San-barna baner du vei for utdannelse, helsehjelp og gir dem mulighet til å være selvforsynte. Du bidrar til at San-folket ikke bare overlever, men at de blomstrer på deres egne premisser. Det er en forpliktelse til rettferdighet, likhet og den bærekraftige fremtiden de fortjener.

Kulturen deres er ikke en gammel gjenstand - den er et levende bevis på menneskelig motstandskraft. I hver sang, i hver historie, i hvert rituale overført fra en generasjon til neste ligger en sannhet: å bevare kultur er å bevare folkeslag. Når vi styrker dem og opprettholder deres tradisjoner beskytter vi ikke bare identiteten deres, men vi bekrefter rettigheten alle mennesker har til å definere seg selv på egne premisser. Ringvirkningene av denne støtten strekker seg langt utover ett samfunn. Det er en kraft som styrker en verden som omformer tapte tradisjoner til en fremtid med visdom og forståelse.

Ved å støtte innsatsen deres for å bevare kulturarven, kan vi hjelpe dem å opprettholde en følelse av selvverd og mening. Etter hvert som buskfolket oppnår økonomisk uavhengighet og kontroll over egen utdanning, helsevesen og egen skjebne vil de trenge mindre ekstern hjelp. Da kan de overkomme runddansen av fattigdom og sårbarhet, og være bedre utstyrt til å takle utfordringene samfunnene møter.

Med din medmenneskelighet og donasjon kan vi øke bevissthet om San-folkets unike kultur og levemåte. Slik kan vi fremme tverrkulturell forståelse og verdsettelse. Dette vil ikke bare gagne San-folket, men også berike livene til de som får lære av dem. Det igjen vil skape en dypere forståelse for verdien av mangfold.

Din støtte er mer enn en donasjon: det er en erklæring om forpliktelse til forandring og ved å støtte endres også du. Å ære deres historie er å berike din egen. Å åpne hjertet ditt til en verden hvor stemmer har vært

fortiet, å se det vakre i menneskehetens mangfold. Støtten din viser at medfølelse ikke er en svakhet, men den største styrken av alt. Støtten din viser at vennlighet ikke er tilfeldig, men nødvendig. Den viser at ved å stå sammen med San-folket bekreftes en enkel, urokkelig sannhet: hver kultur, hvert folkeslag, hver sjel er verdifull. Ved å anerkjenne denne verdien kan vi, i tillegg til å hjelpe, skape en bedre verden.

Prosjektet: fase 1

Vi har et dypt engasjement for å kunne bringe håp og sikkerhet inn i livene til familiene, som frem til nå, har levd under forhold de færreste kan forestille seg. Det ultimate målet er å bygge murhus. Grunnet budsjett og øyeblikkelige behov er dette målet foreløpig satt på vent. Først planlegger vi å bygge solide hus av bølgeblikk som vil gi nødvendig beskyttelse. Til tross for at denne type hus anses som skur i den vestlige verden, er det for disse familiene, hjem som symboliserer verdighet og trygghet. Husene gir dem en luksus de bare kunne drømt om. Vi sikter også mot å restaurere kostskolen for å gi elevene et sted der fremtiden deres kan slå rot. I dag er skolen et forfallent bygg med provisoriske dører, og stolene brukes som senger. Det henger knapt sammen - det er en tragedie på et sted der kommende generasjoner fortjener håp.

For å klare dette målet, ligger budsjettet på 1,5 millioner namibiske dollar - omtrent det samme som sør-afrikanske rand. Per dags dato 17.04.25 tilsvarer det 83 3043,82 norske kroner. Det er en sum som kan virke beskjeden sammenlignet med boligpriser i vestlige land, men for Redd San-barna er det en stor utfordring. Likevel er det en utfordring vi vet vi kan klare med din støtte.

Vi trenger også transport. Vi trenger en brukt dobbeltkabin pickup og trailer for å kunne transportere materialer og forsyninger til avsidesliggende samfunn. Kostnadene for dette ligger på 4-500.000 namibiske dollar. Jeg håper inderlig at en sjenerøs sjel føler seg kallet til å tilby støtte, enten via donasjon eller kontakter som kan hjelpe oss.

I dag bor familiene i hjem laget av plast og tre. Det er ingen beskyttelse mot omgivelsene rundt dem. Din støtte, uansett størrelse, er avgjørende for livene deres. Sammen kan vi tilby dem den sikkerheten, verdigheten og håpet de så inderlig fortjener.

Skolen, som skulle være et sted for håp og utvikling, er i forfall. Dørene og stolene er ikke bare provisoriske senger - de er også symboler på en desperat situasjon som skriker etter forandring. I dag er kostskolen hjem for over 70 elever uten offisiell støtte. Forholdene de lever og lærer under er hjerteskjærende. Det er falleferdige soverom og klasserom, og provisoriske telt..

En dames historie om fortvilelse, drømmer og håp..

Under den vidstrakte, uendelige himmelen ligger en kvinne på bakken. Ånden hennes er som et stykke tøy vevd av uoppfylte drømmer. Hun er lam, kroppen er bundet mens hjertet lengter etter å sveve. Da jeg forsiktig nærmet meg henne i håp om å kunne hjelpe, svarte hun med en stemme fylt av lengsel: "Do, al waarvoor ek vens, is om op 'n bed te sterf" - "Doc, det eneste jeg ønsker er å få dø mens jeg ligger i en seng.".

I løpet av hennes 63 runder rundt solen hadde hun aldri kjent følelsen av en madrass, det beroligende fristedet der vi kan hvile i våre mest sårbare øyeblikk. Svaret hennes er enkelt, men dypt og gjenspeiler en stille bønn, kjent for mange som lever på utsiden av verden. Det viser oss hvor sterkt ønsket om verdighet er hos alle mennesker. I stedet for å overse denne lengselen kan vi strebe etter å oppfylle ønsket - en sjanse til å sove i eget hjem og kjenne følelsen av en myk seng under henne.

Prosjektet: fase to

Dypt forankret i oppgaven vår ligger det at ekte myndiggjøring ikke bare er å lette lidelse, men å legge til rette for varig selvstendighet. Det er ikke nok å gi hjelp fra dag til dag - vi må utstyre familiene med ferdigheter og ressurser til å skape egen fremtid, ta tilbake egen handlingskraft, og til å være stolte av eget håndverk.

Med dette som et mål har vi startet opplæring, og begynt å utstyre samfunnet innenfor produksjon av håndverk - en ferdighet som vil gi dem inntekter til å kjøpe mat, medisiner, og utdanning. Konen min og jeg har personlig tatt det første skrittet, der vi har finansiert småskala prosjekter for å starte prosessen. Nå er det flere dyktige mennesker i samfunnet som jobber med å lage kunst og smykker av strutseegg. Hvert fragment av egget blir formet med omhu, hvert hull er skånsomt boret med håndlagde verktøy. Hvert produkt er laget med tålmodighet og presisjon. Dette er ikke bare objekter, men historier, tradisjoner, og levebrød som får utfolde seg.

Visjonen strekker seg utover en enkelt ferdighet. Samfunnet jobber også med naturmaterialer som tre, frø og andre elementer fra naturen for å kunne lage en variert kolleksjon av håndlagde varer. Det er mer enn bare en økonomisk mulighet. Det er en hjemkomst til naturen, en gjenoppliving av kulturen, bekreftelse på egen motstandsdyktighet. I deres hender er naturen som et lerret og drømmen om å være selvhjulpen blir en realitet. Sammen kan vi hjelpe dem langt utover kunst. De kan bygge seg en fremtid med muligheter, der de ikke bare overlever, men blomstrer og trives.

For å kunne utvide dette initiativet og sikre dets suksess ser vi for oss å samle inn 100 000 namibiske dollar, 55 536 norske kroner. Det er en investering som ikke bare støtter livsopphold, men også gjenoppretter verdighet og håp. Det gamle ordtaket sier: “Gi en mann en fisk, og han har mat for en dag. Lær en mann å fiske og han har mat resten av livet.”

Dette handler om mer enn overlevelse. Det handler om gjenoppdagelse av en indre kraft - evnen til å skape noe, til å forsørge seg selv, til å trives. Dette handler om å smi en fremtid der avhengighet byttes ut med selvtillit, der vanskeligheter møtes med kompetanse og besluttsomhet, og der håndverk blir en handling som symboliserer identitet.

Hver krone som samles inn via donasjoner til håndverk er mer enn bare en valuta. Det er som et hjerteslag, en puls av fornyelse som flyter inn i årene til samfunnet. Det gir liv til en oppblomstring av kultur, husbygging, og nødvendig matvarehjelp. Det hjelper oss å opprettholde kostskolen, og dermed sikre at ingen barns framtid er påvirket av sult og forsømmelse. Oppdraget vårt er enkelt: like viktig som mat, er åndelig føde der barna får næring i form av håp, kunnskap og omsorg.

Utover å forbedre levekårene er vi opptatt av å styrke utdanningen deres ved å sørge for at klasserommene er fylt av ikke bare bøker, men med stemmer som kommuniserer på deres morsmål og lærere som forstår både språket og essensen av hvem de er. Enda viktigere er det å vokte den tidløse kunnskapen og tradisjonene til San-folket.

Disse ekstraordinære barna, arvinger av et eldgammelt opphav, bærer med seg en skatt av kunnskap - historier brent fast i minnet, ferdigheter finpusset gjennom årtusener. Men i en verden som utvikler seg i en nådeløs fart, står denne arven i fare for å forsvinne. Vi nekter å la det skje. Vi har forpliktet oss til å sette av dedikert tid, hver uke, slik at barna kan fordype seg i måtene deres forfedre levde på. Barna skal få tid til å lære, å øve og videreføre flammen av en kultur - en flamme som aldri må slukkes.

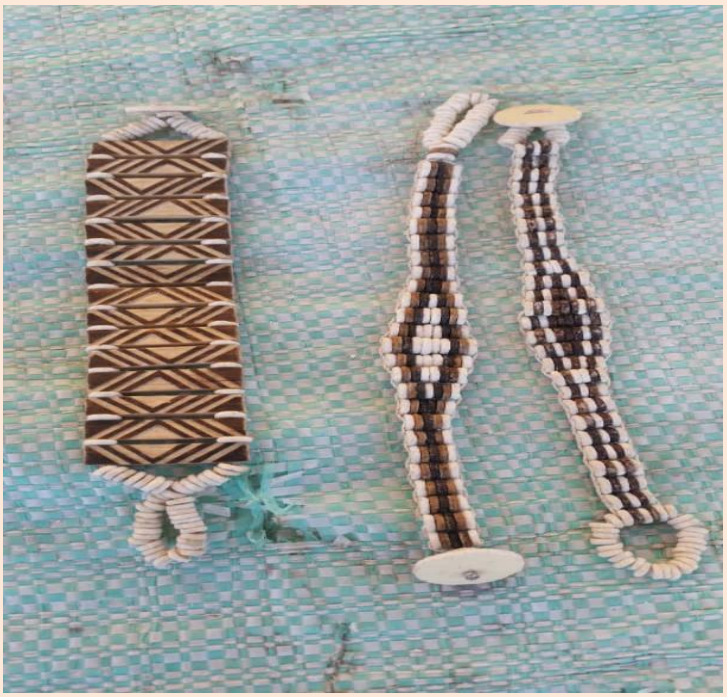
Dette er mer enn bevaring: det er et opprør mot utslettelse, en erklæring om at San-folket sin arv ikke skal falme, men blomstre. Og med din støtte kan vi sikre at disse barna ikke bare overlever, men at de trives, og bærer med seg sin kulturarv inn i en fremtid formet av dem selv.

Noen av de vakre håndlagede produktene.

Prosjektet: fase tre
Det tredje kapittelet av oppdraget vårt er fornying - å puste liv til nye muligheter. I den avsidesliggende bush-ghettoen hvor San-folket bor er arbeidsledigheten høy. Jobber er nærmest ikke-eksisterende og det er lite håp. Av denne virkeligheten har vi bestemt oss for å skape en vei mot selvforsyning. Gjennom bærekraftig turisme oppretter vi ikke bare jobber, men gjenoppretter verdighet, levebrød og en fremtid formet av de som kaller dette landet hjemme.

I hjertet av dette arbeidet er en omfattende, samfunnsledet campingplass - et fristed der besøkende ikke bare overnatter, men får en opplevelse dypt knyttet til sjelen av San-folket. Med tilgang til vann, små hytter og telt under den vide afrikanske himmelen, vil dette initiativet gi arbeidsplasser og viktige, nødvendige ressurser til samfunnet. Arbeidet er av enorm betydning, og vi er glade for å kunne samarbeide med våre gode, namibiske venner - Phil van Wyk, hvis kunnskap og ekspertise via Unbounded Namibia Safaris & Tours vil guide oss, og Fanu Majiedt, en mentor for mange, hvis hjerte banker for å løfte de mest sårbare. Sammen forplikter vi oss helhjertet til å realisere denne drømmen.

For kunne gjøre planer til virkelighet, trenger vi investeringer på 10 til 15 millioner namibiske dollar, tilsvarende 6 - 9 million norske kroner. Dette er langt mer enn økonomisk kapital - det er grunnlaget vi vil bygge på når vi huser, pleier, og utdanner et helt samfunn slik at de kan ta tilbake egen skjebne.

Integrert i arbeidet er det planlagt å bygge et museum The Living Museum at Grashoek - et åpent naturreservat der fortiden møter fremtiden, der San-folket ikke bare bevarer historien, men lever etter den. Her kan besøkende tre inn i en verden av gamle rytmer mens de får se tradisjonell jakt, sang og dans. Dette er ikke nostalgi: det er en handling som validerer deres kultur og gir en mulighet for San-folket til å dele deres visdom med en verden som virkelig trenger det. Dette er vårt kall.

Med disse sammenkoblede prosjektene ser vi for oss en fremtid der samfunnet blomstrer, der kulturarv feires og bærekraftige levebrød skapes slik at stemmene, ferdighetene og tradisjonene til Ju/'Hoansi-folket får vise seg utenfor deres umiddelbare omgivelser. Sammen skal vi bane vei for en lysere fremtid med rot i stolthet og mulighet.

Oppdraget til Redd San-barna viser seg i tre transformative faser. Hver er en viktig tråd i fornyelsen: å bevare den rike kulturarven til San-folket, gjenopprette deres verdighet, og styrke dem i trivsel. San-folket, de første som fortalte historien til landet, levde etter tillit og troverdighet i kulturell harmoni - det var pragmatisk sosialisme på sitt beste. I deres liv var det ingen higen etter velstand, ingen isolasjon av individer; i stedet var det en uuttalt forståelse av at overlevelse er en delt anstrengelse. I en verden som i økende grad er splittet av individualisme, tilbyr visdommen deres en lysende vei tilbake til enhet og motstandskraft.

Det er ikke bare historie vi ønsker å bevare, men en filosofi - en som verdsetter sjenerøsitet over grådighet, fellesskap over konkurranse. Ved å støtte Redd San-barna, bidrar du med mer enn økonomisk hjelp: du blir verge for en eldgammel arv, du sikrer at San-folkets identitet ikke forsvinner, men at den feires, næres og gjenoppstår. Din støtte letter ikke bare motgang - den bygger opp selvforsyning og utvikler økonomisk myndiggjøring gjennom tradisjonelt håndverk og bærekraftig turisme slik at San-folket kan forme deres egen skjebne.

Vi går ombord på denne reisen med et inderlig håp og lidenskap, vel vitende om at ekte forandring utføres ikke bare av en person, men av mange i solidarisk samarbeid. Enten du ønsker å gi anonymt eller ei, er bidraget ditt med på å restaurere samfunnet og et løfte til kommende generasjoner. Det er mer enn veldedighet: det er en forpliktelse til rettferdighet, til kulturarv og til menneskeheten selv. Vi ønsker deg velkommen, enten som medreisende, støttegiver eller verge for kulturarv - å gå med oss på denne veien. I stedet for å stå som en fjern observatør av svinnende kultur, bli med oss å tenne gnisten på nytt.

Banking details Save The San Children Norway Acc no. 15069988668
BIC: DNBANOKKXXX Electronic IBAN: NO3515069988668 Vipps 856807

INFORMASJON OM JU/'HOANSI SAN-FOLKET [1] [2] [3]

Historien om San-folket – a short history

Stedet.
San-samfunnet, også kjent som Ju/wasi og !Kung, består av rundt 30.000 mennesker som lever i ørkenen i Botswana, Namibia og Angola i det sørlige Afrika. Det har et sentralt indre område på grensen mellom Botswana og Namibia (se kartet).

Det gamle handelssystemet.
Ju/'hoansi-folket hadde en nomadisk livsstil bestående av jakt og sanking. De levde i harmoni med det harde ørkenklimaet i titusener av år. Deres eksistens ble formet av et røft klima, der ressurser som mat og vann var begrenset. Ulikt fra andre tørre områder, hadde ikke Ju/'hoansi-folket perioder med overflod. Dermed var det heller ikke mulig for dem å lagre matforsyninger. Som et resultat utviklet de en unik overlevelsesstrategi med utbredte samarbeidende nettverk, og sosial solidaritet innad i de lokale gruppene.

Deres samfunnsstruktur viser hvor virkningsfullt og viktig samarbeid og gjensidig hjelp er. Ved å dele på ressurser og være avhengige av hverandre kunne Ju/'hoansi-folket redusere risikoene ved matmangel. Deres kollektive innsats ga dem fred og samhold der overskudd kom som resultat av gruppens samhold. Dette systemet ga dem sjansen til å blomstre i et av de mest ugjestmilde miljøene på jorden.

I løpet av de siste 50 årene har Ju/'hoansi-folket blitt tvangsflyttet fra forfedrenes land og bosatt i permanente samfunn som bare kan beskrives som bush-ghettoer. Dette har hatt en ødeleggende effekt på livene deres, og det er ikke lenger mange som kan jakte og forsørge seg selv. Arbeidsledigheten har vært ekstrem og til tider har den vært estimert til 100%.

Dessverre har Ju/'hoansi-folket levd under århundrer med forfølgelse og marginalisering. Historisk har de blitt behandlet som skadedyr og mange grupper ble selv jaktet på og utslettet. For mindre enn hundre år siden kunne individer skaffe seg jaktlisenes for å drepe Ju/'hoansi-folket. Denne systemiske rasismen og hatet har preget Ju/'hoansi-folket sterkt og opprettholdt fattigdom, arbeidsledighet og sosial uro.

I lys av denne triste skjebnen er arbeidet til Redd San-barna viktigere enn noen før. Ved å støtte denne organisasjonen kan vi hjelpe Ju/'hoansi-folket å ta tilbake deres kulturarv, gjenoppdage deres sosiale solidaritet og bygge bærekraftige arbeid. Din sjenerøsitet kan bidra til en lysere fremtid og som hedrer fortiden, for disse motstandsdyktige menneskene.

Utbredelse av San-folket
San-folket, ofte ansett som det eldste kjente folkeslaget i verden, har en rik og eldgammel historie som strekker seg over 100.000 år tilbake i tid. Deres nomadiske livsstil har tillatt dem å tilpasse seg til det varierte landskapet i det sørlige afrika, særlig i områder som Tsodilo Hills i Botswana. Her har det blitt funnet arkeologiske bevis, steinredskaper og hulemalerier som fremhever deres kulturelle og kunstneriske oppfinnsomhet. Funnene representerer noen av de tidligste, kreative menneskelige uttrykkene. Det er bemerkelsesverdig, og understreker San-folkets gamle kulturarv, at disse gjenstandene er datert tidligere enn lignende funn i Europa.

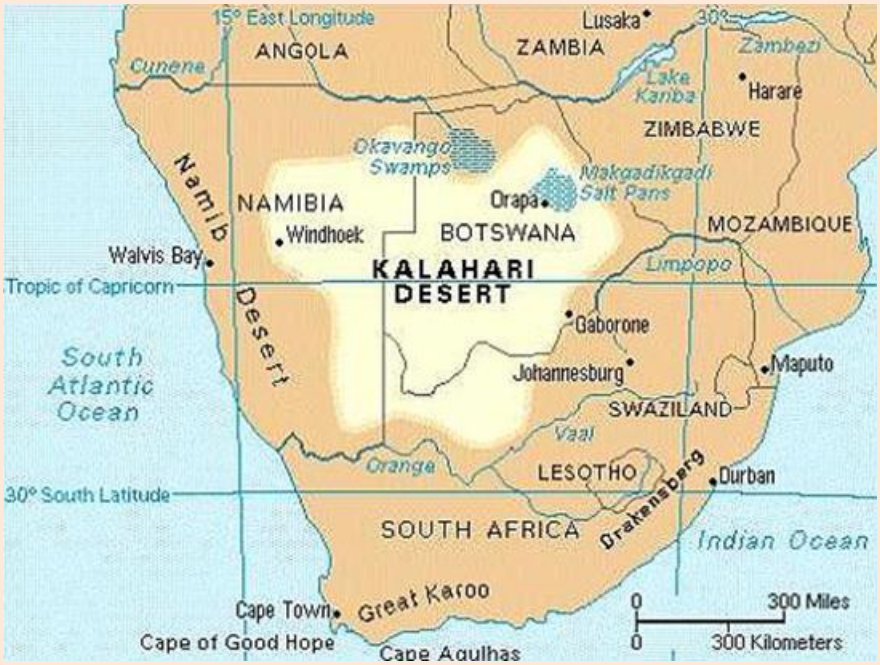
[1] https://www.youtube.com/watch?v=dfUHQ2kCg1U

[2] https://peacefulsocieties.uncg.edu/societies/juhoansi/#:~:text=Most%20Ju%2F'hoansi%20(pronounced,and%20water%20resources%20are%20sparse

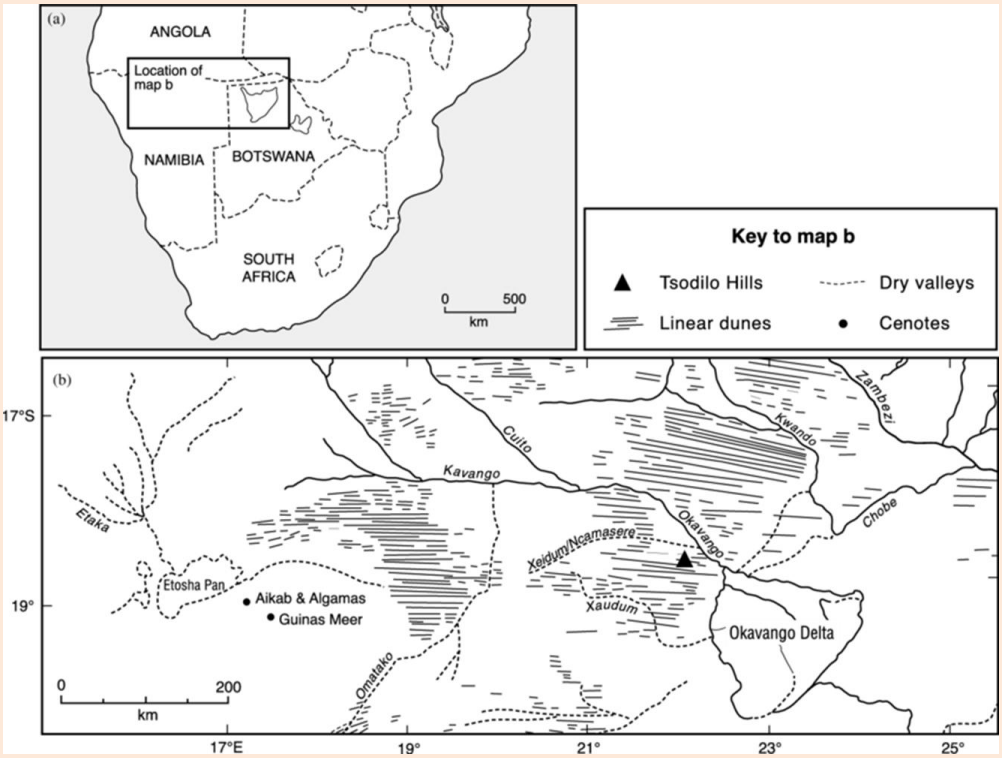
[3] For wonderful insights on their manners and customs one must read: Marshall, Lorna. 1976. *The !Kung of Nyae Nyae*. Cambridge, MA: Harvard University Press (the !Kung is the former name of the Ju/'hoansi)

Afrika er sett på som hjemstedet til mennesket, og San-folket omfavner denne identiteten helhjertet. Nylige genstudier har vist at DNA'et til San-folket kan spores til nærmest alle moderne folkegrupper i dag. Det viser hvor betydelig deres rolle er i menneskehetens historie. Den største genstudien utført hos San-grupper har vist at disse folkegruppene er etterkommere av en av de første gangene mennesket skilte lag. Dette skjedde for ca 100.000 år siden, lenge før "ut av Afrika"-migrasjonen til det moderne mennesket.

Kart

En gang streifet de rundt i hele det sørlige Afrika som jegere og sankere – så i forrige århundre ble de tvunget inn i det gule området – hvor ingen andre ønsket å bo på grunn av de barske ørkenforholdene. Til slutt ble de tvunget bort fra alle sine forfedres landområder og ut av Etosha – og i dag lever nesten alle i ekstrem fattigdom – med sitt tradisjonelle liv i filler.

San-befolkningene fra det nordlige Namibia og Angola ble senere skilt fra Khoe og San-gruppene som holdt til i Sør-Afrika. Det markerte et betydelig kapittel i menneskets evolusjonshistorie som fant sted for 25.000 - 40.000 år siden. Det genetiske mangfoldet som er funnet i afrikanske jakter-sanker-samfunn, inkludert San-folket, viser et differensieringsnivå som ikke er observert hos andre samtidige afrikanske folkegrupper. Dette mangfoldet er et bevis på deres langvarige tilpasning til ulike miljøer og levemåter.

Til tross for denne enestående historien møter San-folket betraktelige utfordringer i dag. Deres rike kulturarv og tradisjonelle levemåter trues av ytre press som fratakelse av land, økonomisk marginalisering og sosial urettferdighet. Innsats som den utført av Redd San-barna er avgjørende for å bevare deres unike kultur og identitet, samtidig gir det muligheter for en bærekraftig fremtid. Ved å støtte initiativer rettet mot å løfte San-samfunnet kan vi hedre kulturarven deres, samt sikre at San-samfunnets verdifulle bidrag til menneskeheten blir anerkjent og feiret.

En rask innsikt i San-samfunnets kultur og mytologi

Etymologien bak navnet buskmenn (bushmen) er - ørken, gjemmer seg bak buskene, ingen busker – tar med egne busker – buskmann.

Oppreist var de 1,5 meter, men deres motstandsdyktighet og ressursstyrke gjorde dem til kjemper på sitt vis. Når det gjaldt mat kunne de spise mer enn noen andre – de kunne spise opp til 10 kg kjøtt fordi magen utvidet seg til å kunne utnytte tider der det var rikelig med mat. I det tøffe ørkenmiljøet, fant Ju /'hoansi-folket alt de trengte for å overleve akkurat der de befant seg. De gravde opp søtpoteter, purreløk og gulrøtter, de sanket meloner når det var sesong og samlet såkalt buskmann-ris, mauregg, fra jorden.

Jaktferdighetene var legendariske. Med oppfinnsomhet og presisjon utviklet de metoder for å følge og fange dyrene som var nødvendige for deres overlevelse. De var livsfarlige med buene, pilene de brukte var forgiftet slik at dyret ble svekket gradvis. Selv om det kunne ta 32-48 km med løping for å ta igjen en gaselle eller eland var det ikke noe hinder for en jeger hos San-folket. Dyret ville til slutt kollapse. Da slo jegeren raskt til, drepte dyret og bar kjøttet tilbake til leiren mens det fremdeles var varmt.

Deres ferdigheter som sporere er uslåelige og regnet for å være best i verden. I militæret kunne en sporer fortelle alt om fiendens bevegelser. De kunne si når fienden passerte, hvor mange det var, hva de bar med seg. Sporeren kunne til og med fortelle om fienden var slitne. Deres evne til å lese landet og dets tegn er et bevis på deres forbindelse med naturen og deres unike ekspertise i å overleve de hardeste forhold. Ju/'hoansi-jegerne var mestere i strategi og kreativitet. De brukte naturen som både skjold og våpen. For å fange den mektige flodhesten gravde de groper med skarpe pinner nedi. Disse ble dekket med grener som spiddet dyret når det gikk i fellen – det ble kjærlig omtalt som "gamle tante sjøku". Deres jaktmetoder var like oppfinnsomme som de var dristige. For å jakte på sjiraffer gjemte de seg i buskene og fanget solens refleksjoner med en glassbit. Ifølge deres tro var alle sjiraffer hunkjønn og ved å vise dem noe vakkert ville sjiraffen komme nærmere.

I jakten på større, farligere dyr som elefanter og neshorn sendte Ju/'hoansi en mann løpende inn i flokken mens han sang beskyttende sanger og danset rundt til et dyr ble sint nok til å jage han. I det øyeblikket hoppet resten av stammen frem fra gjemmestedene sine for å kutte dyrets sener og drepe det i fellesskap. Deres modighet og samarbeid var unikt og kunne gjøre de farligste dyr til en næringskilde.

Til og med løver, det øverste rovdyret på savannen, falt for deres list. Ju/'hoansi-folket jaget løvene vekk fra byttene sine ved å kle seg i grener og fjær. De tilnærmet seg løvene som en gruppe mens de laget skremmende lyder. Med disse ressursene, og fryktløse samarbeid, temmet de villmarken og gjorde det til et sted de kunne overleve.

Men mest av alt elsket de honning og gjorde hva som helst for å få tak i det. De klatret høyt opp på bratte steiner hvor bare bavianer "folket som sitter på hælene sine" torde å bevege seg. Når biene ved solnedgang dannet en rett linje tilbake til bolet sitt, løp San-folket etter dem til de var ute av syne. De markerte stedet de mistet biene og returnerte dagen etter for å fortsette på stien. Kunnskap om bolene ble videreført fra far til sønn.

Noen ganger fikk Ju/'hoansi-folket hjelp fra deres unike allierte – bleksnyltefuglen. Den lille skapningen flagret ivrig i luften mens den ledet jegerne til de skjulte skattene i naturen: biebol liggende i grenene på trærne eller sprekker i steiner. Fuglen, ivrig etter å dele sin oppdagelse, ledet dem dit med vilje, vel vitende om at et festmåltid ventet.

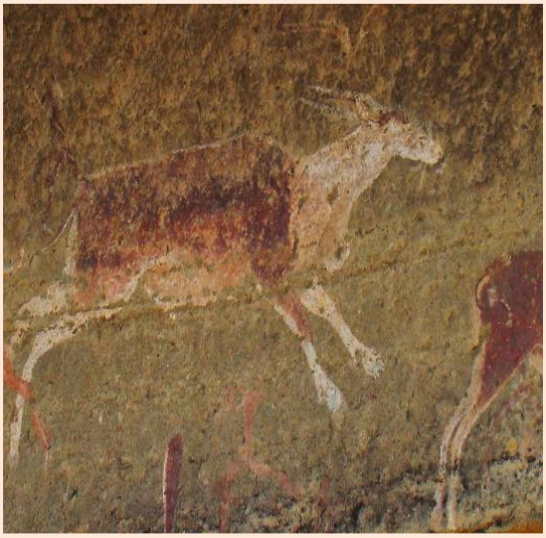
Idet de fant bolet startet jegerne et bål utenfor biebolet. Det fikk biene, kjent som de mest aggressive og ondskapsfulle av alle afrikanske bier, til å bli døsige av røyken. Faren var stor, men belønningen var søt: Ju/'hoansi-folket høstet forsiktig honningen og delte med deres fjærkledde veiviser. Bleksnyltefuglen, en evig opportunist, ville rekruttere ethvert menneske som var villig til å hjelpe, med mindre det møtte sin sanne samarbeidspartner, honninggrevlingen, først. Dette formidable dyret, bestemt og fryktløs, var bleksnyltefuglens foretrukne partner. Sammen dannet de et usannsynlig, men sterkt team hvor de delte den søte dusøren av naturens skjulte skatter.

Honninggrevlingen (Ratel) er en skapning med bemerkelsesverdig motstandsdyktighet. Med tykk, tøff hud som var nesten ugjennomtrengelig for stikk fra de sinteste biene, virket det som honningrevlingen var en

ustoppelig naturkraft. Dessverre, var honninggrevlingen sårbar både når det gjaldt øyne og nese. Den måtte derfor stole på en genial strategi for å stjele honning. Med manglende evne til å lage bål som Ju/'hoansi-folket, oppsøkte den biebolet med en unik dristighet og stakk rumpen inn i bolet. Der avga den et stinkende sekret så overveldende at biene, hjelpesløse mot stanken, tumlet ut av bolet i ørsken, helt ute av stand til å forsvare honningen sin. Med biene i forsvarsløs tilstand, kunne honninggrevlingen enkelt stjele honningen på en måte som vitnet om dens list og uovertrufne fryktløsthet.

Livet til San-folket utfolder seg som en tidløs hyllest til de dype båndene mellom menneskeheten, naturen og samfunnet. I årtusener har deres eksistens vært en delikat dans med jordens rytmer, der jakt ikke bare handlet om ren overlevelse – det ble et hellig ritual innvevet i identiteten deres. Med ærbødighet hedret de skapningene som streifet i landet deres. De så dem ikke bare som bytte, men også som medsjeler flettet sammen i livets sirkel. Gjennom livaktige helleristninger udødeliggjorde de essensen til disse majestetiske dyrene. Hver strek var en ekteført hyllest og et tegn på takknemlighet.

San-folket vevde naturens underverker inn i mytene og de hellige ritualene sine. Dansene deres speilet de grasiøse bevegelsene til skapningene de beundret, hvert snurr og hopp var et levende bevis på deres forhold med naturen. Under disse forestillingene kom landets historier og innbyggere til live og gjenspeilte jordens rytme– en påminner om det hellige partnerskapet de verdsatte med alt levende.

Utover deres bemerkelsesverdige jaktferdigheter, var busk-folket også talentfulle kunstnere og musikere. Kreativiteten deres var en levende rød tråd i det daglige livet. Melodiene fra bambusfløyter og skilpaddeskall-celloer fylte luften og beriket seremoniene deres – fra den gledelige feiringen av nytt liv til de høytidelige refleksjonene over dødens gang. Disse samlingene var fylt med latter som forbandt glede og motstandsdyktighet i deres egen eksistens, og lyste opp ånden deres selv når livet stormet som verst.

De kurtiserte hverandre med en lekenhet som speilet det lyse synet de hadde på livet. En varsom mann kunne skyte en liten pil mot en kvinne – en lunefull gjerning som viste både modighet og affeksjon. Her blomstret latteren, et fyrtårn av håp som ga dem lysere dager bandt dem sammen, og brakte trøst i vanskelige tider. De trodde at latter kunne forvise ulykke, det var som et bevis på deres dype forhold til hverandre og verden rundt dem – som balsam for sjelen i de mest krevende tider.

Likevel, under dette tilsynelatende bekymringsløse ytre lå en dyp visdom formet av deres intime og nådeløse virkelighet. Livene deres var fylte av hjerteskjærende valg – å ta farvel med gamle slektninger, eller kjempe mot den vanskelige avgjørelsen det er å bestemme hvem man skal hjelpe når ressursene er få. Og fremdeles, i øyeblikk av sorg, viste de en unik medfølelse, de åpnet hjertene sine og sørget for at ingen skulle møte sine siste timer alene. De tilbød varme og omsorg til de som ikke lenger kan ta vare på seg selv. Dermed lever arven til San-folket videre og forteller om den motstandsdyktige ånden til menneskeheten vevd sammen av kjærlighet, latter og en urokkelig forbindelse til naturen.

I et av de mest ugjestmilde miljøene som finnes på jorden, viste San-folket seg som imponerende voktere av det barske landskapet sitt. I det tørre, vidstrakte landskapet hvor vann var en dyrbar skatt, utøvde de kunnskap som en gammel kunst der de avdekket skjulte brønner under jordoverflaten. Med lange bambusstenger hentet de frem vann som de fraktet i skjøre strutse-eggeskall – skatter som skulle livnære dem fremover. Dette dype båndet til landet tillot dem å blomstre der andre ville forvitre.

Levemåten deres utstrålte enkelhet, fellesskap og harmoni, en tilværelse uten overflod og som fremmet fred fremfor konflikt. Med få eiendeler som tynget dem blomstret delingskulturen - måltider var felles, verktøy ble delt og tillit var valutaen i relasjonene deres. Tilpasningsevnen deres skinte gjennom som et fyrtårn mens de navigerte rytmene i villmarken med en instinktiv eleganse og fingernemt pakket livene sine i bunter, alltid klare til å omfavne kommende reiser.

I kjernen av hvem San-folket er representerer de motstandsdyktighet, sterke familiebånd, og en dyp respekt for jorden som omfavner dem. Deres eksistens tjener som en viktig påminner om at menneskets evne til å leve i harmoni med naturen, til å ta vare på relasjoner og tradisjoner mens de navigerer gjennom livets sårbarhet. Arvens deres lever videre og oppfordrer oss til å gjenopprette kontakten med hverandre, naturen og historiene som former sjelene våre.

Moderne tider – den hjerteskjærende historien om Buskfolket
San-folkets skjebne og vanskelige situasjonen viser oss hvor skjør kulturen kan være, grusomheter i historien deres, og det utholdende håpet til de som, tross alt, holdt fast ved deres identitet. Deres historie fortjener å bli hørt. Tapet av relasjoner, forståelse og essensen av hva det vil si å høre til jorden er ikke bare San-folkets tap, men et tap for menneskeheten.

Likevel, i dette rike livsbildet ligger det et tragisk element. Etter titusener av år hvor de levde i fellesskap med hjemlandet, ble San-folket offer for inngripende vold. Deres saga er en fortelling om motstandskraft som ble kvalt av tidens gang og kolonisering. Dette eldgamle folket hvis fotavtrykk fortsatt gjenlyder over tørre ørkener og vidstrakte sletter, har lenge vært forvaltere av et land som har formet sjelene deres og definert deres eksistens. Men i kjølvannet av moderniteten har de blitt fordrevet, deres tradisjoner svekket, og den en gang så levende kulturen ble presset ut i kulden.

San-folket levde i harmoni med miljøet, de vevde livene sine i ett med naturen med en uovertruffen kunnskap om landet. Men etter hvert som kolonimaktene utvidet sin rekkevidde, ble San-folket fordrevet fra forfedrenes hjemland og presset til utkanten av samfunnet. Landet som en gang livnærte dem glapp nå ut av hendene deres, og historiene deres ble stilnet.

Som resultat av denne brutale historien har San-folket blitt symbolet på tap – tapt kulturarv, tapt språk, og tapte levemåter. Likevel utholder ånden deres. Gjennom motgang, gjennom utslettelsen fortsetter de å kjempe for plassen sin, for å ta tilbake det som er rettmessig deres, til tross for at verden snur ryggen til. Tragedien deres er ikke bare en historie om lidelse, men et bevis på styrken til et folk som nekter å visne hen til fortiden uansett hvor sterke kreftene mot dem har vært.

Andre stammer jaktet på dem, men det mest ødeleggende slaget kom med europeiske bosettere. For disse nykommerne var ikke San-folket mer enn svake imitasjoner av menneskelig liv. De ble sett på som vesener som måtte temmes eller fjernes i en brutal bølge av utnyttelse. Bosetterne, som holdt fast ved sine ideer om eierskap og eiendommer, frarøvet San-folket forfedrenes hjem, og drev dem bort fra områdene som hadde næret deres ånder i generasjoner.

I fortvilelse ble San-folket etterlatt kjempende med ruiner av egen eksistens, et sår påført dem av de som ikke forstod verdien av sameksistens. Deres lidelse er som et ekko gjennom historien. Det er en gripende påminnelse om hvor skjørt livet er og hvor viktig det er å hedre båndene vi deler, for det er i trådene av fellesskap og respekt menneskehetens sanne kjerne ligger.

I sin desperate kamp for overlevelse i en ufattelig motgang, begynte San-folket å jakte på nykommernes storfe. Det var ikke bare en opprørsk handling, men en menneskelig respons på fordrivelsen de opplevde og tapet av forfedrenes land. Denne handlingen forsterket imidlertid kolonistenes fiendtlighet mot dem og intensiverte den onde sirkelen av vold og hevn.

Til tross for motet til de modige krigerne, bevæpnet bare med giftige piler, ble San-folket dessverre overgått av bosetternes skytevåpen. Den ødeleggende forskjellen i våpen, der nybyggernes våpen kunne skyte opp til 300 meter sammenlignet med San-folkets rekkevidde på 20 meter, gjorde at de hadde liten sjanse til å overleve. Selv i møte med den nært forestående døden beholdt San-folket verdigheten sin. Mange dekket ansiktet sitt med tøystykker for å skjule ansiktsuttrykkene deres for fienden – et sterkt vitnesbyrd om deres styrke og stolthet i de siste øyeblikkene deres.

En spesielt gripende hendelse forteller om den siste kampen til en enslig San-kriger i en rekke huler – et øyeblikk som rommer både desperasjonen og trassen til folket hans. En ung nederlansk gutt ble sendt for å be krigeren om å overgi seg. I stedet for å kapitulere, stod krigeren standhaftig, med brystet hevet og erklærte "Si til høvdingen din at ikke bare er koggeret mitt fullt av piler, men jeg vil kjempe så lenge det finnes liv i meg." Da pilene var brukt opp og fienden nærmet seg, klatret han opp på en nærliggende høyde og ropte et siste trassig skrik før han hoppet i døden - en siste motstandshandling som gjenspeilet ånden til folket hans.

Fra 1600 til 1900-tallet, nådde den forferdelige forfølgelsen av San-folket et nytt nivå av grusomheter. Det ble lovlig å drepe dem over store deler av det sørlige Afrika, hvilket ledet til systematisk utryddelse av hele busk-folk-befolkninger utført av både europeiske bosettere og lokale stammer. Tusenvis mistet livet mens andre ble tvunget inn i slaveri. På 1800-tallet satte nederlandske bosettere, drevet av frykt og misforståelser, inn paramilitære styrker for å jakte på San-stammer. I løpet av 1873, var San-folket i Kapp-provinsen i Sør-Afrika så godt som utryddet.

Da britiske myndigheter tok kontroll var deres respons på volden et mislykket forsøk på å sivilisere San-folket ved å tvinge dem inn i en jordbrukslivsstil, helt uten forståelse for de båndene San-folket hadde til sin semi-nomadiske, jeger-sankertilværelse. Britene ble overrasket og frustrerte da disse eldste folkeslagene nektet å gi slipp på tradisjonene sine. Etter hvert som disse forsøkene mislyktes, ble kolonimaktenes reaksjoner stadig mer brutale, og drapene på San-folket gikk fra å være tabubelagt til å være allment akseptert. Den siste lovlige tillatelsen til å jakte på San-folket ble utstedt i Namibia i 1936, men rapporter tyder på at denne avskyelige praksisen fortsatte inn på 1970-tallet. Også etter den epoken ble det innført en "skyt for å drepe"-praksis i det sørlige Afrika. Denne tillot tjenestemenn å drepe San-folk mistenkt for å jakte på villdyr.

Under Namibias kamp for selvstendighet på 1970-tallet, ble San-folket ofte tvangsvervet av det sør-afrikanske militæret til å spore frihetskjempere langs grensen til Angola - lokket med løfter om medisin, boliger og utdanning. Men da Namibia ble erklært selvstendig i 1990 ble tusenvis av San-folk tvangsflyttet til teltbyer i Sør-Afrika. Der levde de i frykt for represalier fra den nyetablerte regjeringen. Fremtiden deres ble preget av arbeidsledighet, alkoholisme og prostitusjon.

San-folkets skjebne og vanskelige situasjon viser oss hvor skjør kulturen kan være, grusomheter i historien deres, og det utholdende håpet til de som, tross alt, holdt fast ved deres identitet. Deres historie fortjener å bli hørt. Tapet av relasjoner, forståelse og essensen av hva det vil si å høre til jorden er ikke bare busk-folkets tap, men et tap for menneskeheten.

I dag står San-samfunnene overfor en rekke utfordringer: høy arbeidsledighet, kulturell oppløsning, og sterkt stigende alkoholisme, HIV/AIDS og fattigdom. Den en gang så sterke forbindelsen til Kalahari-ørkenen ble brutalt brutt da Botswanas regjering oppdaget diamanter og mineraler, hvilket førte til at San-folket ble tvangsflyttet fra hjemlandet sitt. Denne fordrivelsen fratok dem ikke bare deres fysiske hjem, men frarøvet dem også retten til å utøve egne tradisjoner, med det resultat at kulturen deres ble ytterligere svekket. I likhet med urfolk i Amerika og Australia, bærer San-folket en smertefull arv av kolonialisme, forfølgelse og

tvangsflytting, forflytning og den nådeløse nedbrytingen av levemåten deres. Historien om San-folket er en påminner om en unik motstandskraft midt i dype tap og en vedvarende kamp. Kampen deres om overlevelse – en kamp mot glemselen - pågår fortsatt mens de baner vei i en verden som har glemt deres eksistens, og fremdeles streber San-folket etter å gjenvinne historien sin og bevare kulturen som har eksistert i årtusener.

DU KAN GJØRE FORSKJELLEN, VÆRE GNISTEN I MØRKET OG LÅNE LYS [4]

Ekte kjærlighet er sjelden høylytt, men alltid merkbar.

Noen ganger føles verden uutholdelig tung.
Du ser smerte risset inn i stille blikk,
i rommene mellom ordene,
i lengselen som forblir usagt.

Og kanskje har du lurt på –
Hva kan jeg egentlig gjøre?
Hvordan kan jeg noen gang gi nok?

Men hør –
sannheten er at din tilstedeværelse betyr noe.
Mer enn du aner.

Du trenger ikke store gester.
Du trenger ikke ha alle svarene.
Det du har – din medfølelse,
din oppmerksomhet, din vilje til å møte opp –
det er alt.

Når du bærer noens sorg som om den var din egen,
minner du dem på at de ikke er alene.
Når du velger vennlighet i et bittert øyeblikk,
endrer du balansen.
Når du taler lys inn i mørket,
blir du grunnen til at noen puster litt lettere den dagen.

Å hjelpe er ikke alltid å helbrede.
Noen ganger er det bare å bli.
Å sitte ved siden av noen midt i stormen deres
og la dem vite at de blir sett.
Det… det forandrer alt.

Du ser kanskje ikke ringene i vannet,
men du er steinen.

Så møt opp.
Snakk mykt.
Gi det du kan,
selv om alt du har er et stille hjerte
og hender som fortsatt skjelver.

For kjærlighet – ekte kjærlighet –
er sjelden høylytt, men den er alltid følt.
Og det er slik du gjør en forskjell.

Velsignelse for de glemte

Når verden kjennes kald og blind,
og rettferd henger langt bak i vind,
kan du føle deg liten, alene, én —
men selv hvisken kan ryste en sten.
En enkel stemme, en stødig flamme,
kan få verden til å endre ramme.

Buskmenn gikk med hellig fred,
nå skjøvet bort, fra sted til sted.
Deres fortellinger svinner hen,
deres land forrådt, slettet igjen.
De eldgamle sanger lagt i stillhet ned,
der ekkoet dør og minnene led.
Ingen overskrifter bærer deres tap,
men sannhet skimrer i fargenes skap.

Ikke all forandring trår i takt,
men stille handlinger har hjertet sagt.
Et vennlig ord, en sjel som blir,
kan lyse opp lange, skyggefylte tider.
En hånd som rekker, svarer mykt
kan løfte den lave og la sjelen fly.

Du trenger ikke rope eller lage opprør,
for å velge kjærlighet eller lege noens bør.
Tal sannhet der stillhet skjuler sin liden.
Plant håp der historien sørger,
strekk hjertet dit hendene ikke når.
La medfølelse renne fritt og sterkt.

For selv når tordenen brøler rått,
er det faste hjerter som endrer gråt.
Ingen handling av kjærlighet er for liten,
enhver kan løfte det som falt i sliten.
Gnisten du bærer, ren og klar,
kan være fyrstikken som tenner svar.

Så reis deg med ild, med smerte, med fred,
og hold de som tiden har gjemt og glemt.
Din stemme kan gi dem sannhetens krav,
din omsorg være ekkoet av det navn de gav.
Stå fast i kjærlighet, selv når smerten er nær,
og la dem vite: De er sett. De er her.

[4] Jeg har komponert disse to diktene i det stille håp om at de kan vitne om deres kamp. Likevel, med din hånd knyttet til vår, kan vi tenne i dem det skjøre, men varige lyset av håp, slik at det kan vokse og overstråle skyggene.

Å styrke San-folkets mulighet til å feire kulturen sin og åndelighet er avgjørende for deres trivsel og selvfølelse. Tradisjonelle kulturer er langt fra bare historiske gjenstander, de er levende og dynamiske uttrykk for et samfunns kulturarv, tro og tilknytning til naturen. Å støtte deres innsats for å bevare disse tradisjonene hjelper ikke bare på selvfølelsen og å opprettholde deres identitet, men forsterker også motstandskraften i møte med pågående utfordringer.

Når samfunn oppfordres til å omfavne og feire denne kulturarven gir det positive ringvirkninger. Etter hvert som San-folket oppnår økonomisk uavhengighet gjennom initiativ som fremmer deres kulturelle praksiser – enten det er gjennom bærekraftig turisme, tradisjonelt håndverk eller jordbruk – blir de mindre avhengige av ekstern hjelp. Denne nyvunne autonomien gir dem mulighet til å håndtere de mangfoldige utfordringene samfunnene deres står overfor, og åpner for investeringer i utdanning, helsevesen og sosiale tjenester som kan bryte sirkelen av fattigdom og sårbarhet.

Dessuten kan din støtte spille en sentral rolle å øke bevisstheten rundt San-folkets unike kultur og levesett, og fremme tverrkulturell forståelse og respekt. Gjennom økt synlighet og anerkjennelse kan verden lære av San-folkets tradisjonelle kunnskap, verdier og praksiser. Dette gagner ikke bare San-folket, men beriker livene til de som engasjerer seg i historiene deres og gir en dypere forståelse for mangfoldet i menneskelige erfaringer.

Din donasjon og ditt bidrag står som et sterkt vitnesbyrd om den innflytelsen medfølelse og vennlighet har i arbeidet med å skape en bedre verden. Ved å vise solidaritet til San-folket bekrefter du deres iboende verdi og verdsetter deres unike perspektiver. Du erkjenner at kulturen deres ikke er en forhistorisk gjenstand, men et levende bevis på menneskehetens rike natur. Å støtte San-folket handler ikke bare om å anerkjenne deres rett til å leve og trives – det handler om å hedre visdommen de tilbyr og lærdommen vi kan trekke fra reisen deres. Sammen kan vi bygge en verden som feirer mangfold, fremmer forståelse og taler for rettighetene og verdigheten til alle folkeslag.

Konkrete måter din donasjon kan utgjøre en forskjell:

1. Kulturell revitalisering: Støtt programmer for bevaring og revitalisering av språk og kultur slik at San-folket kan bevare sin tradisjonelle kunnskap, språk og skikker.
2. Økonomisk myndiggjøring: Sørge for muligheter til mikrofinansiering, yrkesopplæring og tilgang til markeder der San-folkets håndverkere kan selge kunsten sin.
3. Utdanning og kapasitetsbygging: Invester i utdannings- og opplæringsprogrammer for San-ungdom med fokus på lese- og skriveferdigheter, regning og livsmestring.
4. Helse og velvære: Støtt helsetiltak med fokus på mental helse, HIV/AIDS, og behandling av kroniske sykdommer.
5. Samfunnsutvikling: Legge til rette for samfunnsutvikling gjennom prosjekter, inkludert utvikling av infrastruktur, vanntilgang og sanitæranlegg.

Ved å støtte disse tiltakene kan du bidra til å gi San-folket en lysere fremtid, en som hedrer kulturen deres, respekterer autonomien deres, og feirer deres iboende verdighet. En liten donasjon på 20 000 NOK, 2000 euro eller 1500 britiske pund bidrar til å bygge et anstendig hjem og støtter etablering av tilgang til rent drikkevann.

Kontakt:
Dr Edvard Kristian Foshaugen simply called **Doc**
Email savethesanchildren@gmail.com ekfoshaugen@gmail.com
phone or whattsapp 0047 46516897
Office Konvallveien 7, Nedenes, 4823 Norway.
Banking details Save The San Children Norway Acc no. 15069988668
BIC: DNBANOKKXXX Electronic IBAN: NO3515069988668 Vipps 856807
Husk: Vi leverer også jevnlige regnskap, godkjente av autoriserte revisorer, til norske myndigheter. Det utbetales ingen lønn. Alle innsamlede penger går direkte til San-folke

To nøkkelpersoner bosatt i Namibia hjelper Redd San-barna å gjøre en forskjell

Fanu
Jeg er Stefano Majiedt, men vindene i hjemlandet mitt hvisker navnet mitt som Fano. Født under den gylne solen 31 juli i 1986, er jeg en sønn av Namibia, en sjel med røtter i den stille omfavnelsen til Gochas, en by som hvisker i det fjerne sør at dette vidstrakte og urørte landet. Her, hvor jorden er tørr, men ånden er sterk, har jeg vevd livet mitt blant de som drømmer, de som kjemper og de som reiser seg.

Jeg går denne reisen hånd i hånd med en kvinne av ynde, min kone, hjertet som slår ved siden av mitt. Sammen er vi velsignet med tre flotte barn - vår arv, vårt lys. I mitt folks hvisken, kalles jeg stemmen til de stemmeløse, en bærer av håp der skyggene ligger tungt. Hjertet mitt er en åpen dør, hendene mine er alltid utstrakte, for jeg mener at ingen sjel skal vandre hvileløst uten et snev av vennlighet til å veilede dem hjem.

I ly av vårt beskjedne hjem har min kone og jeg tent et lys av medfølelse, et enkelt suppekjøkken, et sted der varme serveres ikke bare i skåler, men også i menneskelig omsorg. Ved vår fars nåde er vi ikke alene i dette oppdraget; godheten til gavmilde sjeler strømmer mot oss i form av klær, tepper, forsyninger – det er gaver vi gir videre til de som har kjent den bitre kulden av vanskeligheter.

Jeg tror ikke min eksistens er tilfeldig. Jeg ble født med et formål, formet av skjebnens hender til å være et tilfluktssted for de slitne, en bro for de knuste, et lys for de som har glemt daggryet. Hvis der er lidelse, vil jeg stå imot det. Hvis det er nød, vil jeg svare. For hva er et liv hvis ikke det leves i kjærlighetens tjeneste? Jeg er kalt med hjertet til en pastor.

Med hele mitt hjerte står jeg ved siden av Doc og den edle saken Redd San-barna, for i San-folket, ser jeg spor av en eldgammel visdom – den eldste levende kulturen på denne jorden. De har vandret tidens sang med en stille verdighet, levd i harmoni med landet, og holdt fast på sannheter mange har glemt.

Lenge før blekk møtte pergament, før ordene i Bibelen ble skrevet, levde San-folket i tråd med læren i Kristi bergpreken – ikke som læresetning, men som levemåte. De hadde inkarnert ydmykhet, nåde og kjærlighet for sine naboer, ikke av forpliktelse, men fordi det er naturlig i deres eksistens.

Å støtte dem er ikke bare en veldedig handling – det er en handling som viser rettferdighet, som hedrer visdommen de har båret med seg i årtusener. Det er å anerkjenne at ekte tro er ikke bare uttalt, men levd, ikke bare forkyndt, men også praktisert. Og i dem ser jeg det levende ordet – den milde, urokkelige ånden til et folk som alltid har kjent fredens vei.

Phil Van Wyk – see https://unboundednamibia.com/

Phil van Wyk er ikke bare en ektemann eller en far – han er en mann hvis liv er rikt sammenvevd med formål, sted og mennesker. Ved siden av ham går Karmen, en kvinne med stille styrke og ynde, og sammen er de velsignet med tre strålende barn som bærer landets hjerteslag i sin latter og drømmer.

Men bak familiens varme slår Phils sjel i rytme med et enormt og eldgammelt kontinent – Afrika. Hans kjærlighet til Namibia er ikke en flyktig følelse; det er en livslang hengivenhet, hugget inn i selve kjernen av hvem han er. Det er denne ærbødigheten, denne nesten hellige forbindelsen, som puster liv inn i Unbounded Namibia Safaris and Tours. Under hans ledelse er hver reise ikke bare en tur – det er en pilegrimsreise gjennom et levende land, veiledet av noen som kjenner det ikke bare av kart, men av minne, ånd og stillhet.

Phil vokste opp med Namibias jord mellom tærne og solen på ryggen. Han snakker landskapets språk flytende – fra den spøkelsesaktige stillheten i de skiftende ørkendynene til de skimrende saltslettene i Etosha, fra det bølgende sentrale platået til den hellige stillheten i elveleier som bare hvisker i regnet. Han kjenner landet ikke bare som en guide, men som en vokter av dets historier. I et land som har tretten unike kulturer innenfor sine grenser – der tradisjon fortsatt henger i vinden – bærer Phil ydmykheten og bevisstheten til å hedre dem alle.

Unbounded er mer enn en bedrift. Det er en refleksjon av Phils karakter: dypt pålitelig, stille selvsikker og intenst respektfull. Med over tjue år brukt på å reise gjennom Namibias ville konturer, er hans rykte et av sjelden integritet – en balanse mellom sikkerhet, fortreffelighet og ærlig verdi og ynde. De som reiser med Unbounded forlater ikke stedet uendret; de blir invitert inn i en opplevelse som vekker noe eldgammelt og essensielt i seg.

Blant landets mange sjeler er det San-folket – ofte kalt buskmennene – som okkuperer et hellig hjørne av Phils hjerte. Det er i deres nærvær, sier han, at drømmene vender tilbake til ham når han våkner. Det er noe tidløst i deres levesett, en mild utholdenhet som speiler ørkenvinden. Det er her, i denne dypt menneskelige forbindelsen, at Phils hensikt blomstrer utover turisme. Hans lederskap i Redd San-barna er ikke veldedighet – det er slektskap i handling, en bevisst tilbakeføring av verdighet til de som for lenge har vært usett.

Akkurat som jeg er avhengig av Fanu, er jeg dypt takknemlig for den stille kraften som er Phil van Wyk. Hans kjærlighet er ikke høylytt, men den flytter fjell. Hans lidenskap er ikke skrytende, men den har bygget broer av håp og undring. Gjennom ham oppdager man at Namibia ikke bare er et reisemål – det er en sjel som synger, hvis man vet hvordan man lytter. Hans urokkelige støtte til Redd San-barna er et håpets fyrtårn – ikke bare verdsatt av buskmennene, hvis liv han berører med stille verdighet, men dypt verdsatt av meg selv og alle som er vitne til hans medfølelse i handling.